

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 25 Νοεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 49

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ GIRON]

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 395.)

Καὶ ὁ γέρον παρουσίαζε πρὸς τὴν περιχαρῇ Χρυσούλῃ τὸ μικρὸν ἐκ λάβας αὐγόν, τὸ ἔδειχνε πρὸς τὸν σαστισμένον Σιδέρην, τὸ ἐπλησίαζε πάλιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἱλαροὺς, ἀπαστρέπτοντας, ὑγροὺς. Ὀλίγον, μὰ πολὺ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Καὶ πρὸς στιγμὴν, ἡ Χρυσούλα ἐνόμισεν ὅτι ὁ γέρον Πετρομαζευτὴς θὰ κατεφίλει τὴν πολύτιμον πέτραν.

— Ἄ, παιδιὰ μου, παιδιὰ μου! ἔλεγε. Τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι σήμερα! Δὲν αἰσθάνομαι πεία καθόλου οὔτε τὰ γηρατειά, οὔτε τὴν ἀρρώστειαν. Σὲ σὰς, σὲ σὰς τοὺς δύο χρεωστῶ ὅσες χαρὲς, ὅσες ἀληθινὲς χαρὲς ἔδοκίμασα ἕως τώρα. Ἐλᾶτε, φιλήστε με . . . ὅχι, φιλήθητε.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς γέρον περιέβαλε διὰ τῶν δύο του χειρῶν τὰς κεφαλὰς τῶν παιδίων, καὶ τὰς συνήνωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, χωρὶς ὅμως νὰ φύσῃ τὰ δύο τεμάχια τῆς βόμβας, τὰ ὅποια ἔθλιβε διὰ τῶν δακτύλων του. Μειδιάμα εὐτυχίας, μακαριότητος, ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Σιδέρην, ἡ δὲ Χρυσούλα ἡσθάνετο τρελλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ξεφωνίσῃ.

— Νὰ Πάσχα μιὰ φορά! Νὰ Πάσχα μιὰ φορά! Αὐτὸς ὁ Σιδέρην ἀξίζει, ὅ, τι πῆς. Ἐλὰ ἐδῶ, μπρὲ Σιδέρην, καλὸ μου παιδί, καὶ πὲς μου τί θέλεις νὰ σου δώσω τώρα ἐγώ, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, γιὰ νὰ σε ξεπληρώσω; . . . Χρὶ! . . . ξέρω . . . ξέρω τί θέλεις. Καλὰ λοιπόν, θὰ σου δώσω τὴ Χρυσούλα γιὰ γυναικᾶ σου. Μὲ γειά σου, μὲ χαρά σου, παιδί μου. Πάρ' τὴν καὶ συγχώρα με. Ἄ, τὴν ξέρω καλὰ τὴ Χρυσούλα, καὶ σου ἐγγυῶμαι γι' αὐτή. Εἶνε ἡ σπανία καὶ πολύτιμη βόμβα ποὺ ἔχει μέσα χρυσάφι, ἄδολο χρυσάφι, ἀληθινὸ χρυσάφι, — τὴν καρδιά της. Θὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὸ θησαυρὸ σου, ὅπως ἔχω κ' ἐγὼ τὸ δικό μου . . . Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ Ἄ καθημία ἔκαμε λαμπρὴ δουλειά, καὶ μάλιστα χωρὶς μεγάλα ἐξόδα — προσέθεσε

μετ' ὀλίγον μὲ φωνὴν ἡρεμὴν καὶ σοβαράν.

Ὁ γέρον ὀρυκτολόγος δὲν ἔσπασε καμμίαν ἀλλήν ἀπὸ τὰς βόμβας ποῦ του ἔφερεν ὁ Σιδέρην. Καὶ διατί νὰ τὰς σπάσῃ; Μήπως δὲν εἶχεν εὐρὴ τὴν καλλιτέραν, τὴν θαυμαστοτέραν, ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐπύθει ἡ ψυχὴ του περισσότερον;

Καὶ ἤθελε νὰ μείνῃ καὶ νὰ ποθᾶν μὲ τὸ τελευταῖον αὐτὸ καὶ θαυματουργὸν κτύπημα τοῦ σφυρίου. Διὰ τὸν ὀρυκτολόγον, τὸν Πετρομαζευτὴν, ἦτο ὥραιος ὁ τοιοῦτος θάνατος, — θάνατος ἐν ἐπιτυχίᾳ, ἐν θριάμβῳ.

Ἄμα ἔφυγεν ὁ Σιδέρην:

— Κόρη μου, εἶπε πρὸς τὴν Χρυσούλῃν ὁ κ. Φραντζῆς, ἀκόμη λίγο χαρτί, σὲ παρακαλῶ, τὸ καλαμᾶρι, τὴν πέννα, τὴν κόλλα, καὶ μιὰν αὐγοθήκη ἀδειανή.

Ἡ Χρυσούλα τὰ ἐτοποθέτησεν ὅλα αὐτὰ ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην ἐφημερίδα, ἀνάμεσα εἰς τὰς λάβας καὶ εἰς τὰ συντρίμματά των. Ὁ γέρον ἀπέκοψεν ἐν τετραγωνίδιον λευκοῦ χαρτοῦ, τὸ ἐκόλλησεν ἐπάνω εἰς τὴν βόμβαν, τῆς ὁποίας συνήρμωσε μετὰ προσοχῆς καὶ εὐλαβείας τὰ δύο τεμάχια, ἐχάραξε τέσσαρας γραμμὰς, καὶ ἔστησε τὴν βόμβαν ἐνεπιγραφὸν πλέον, μέσα εἰς τὴν αὐγοθήκην.

— Νὰ, πάρ' τὴν — πρόσσεχε! — καὶ βάλε τὴν ἐμπρὸς-ἐμπρὸς, πρώτη-πρώτη, νὰ φαίνεται καλὰ, μέσα στὸ ἐρμάρι. Λαμπρά! Κλεῖτε τώρα, Χρυσούλα μου, τοὺς δύο γύρους τὸ κλειδί, τοὺς δύο γύρους. Ἔτσι. Γιὰ νὰ σε πῶ, δὲς μου ἐδῶ τὰ κλειδιά.

Ἄ, νὰ σε χαρῶ, τώρα τὰ θέλω κοντά μου.

Τώρα πλέον ὁ γέρον δὲν ἔκρινεν ἄρκετὰ ἀσφαλὴ τὰ κλειδιά εἰς τὸ γελέκι του. Εἰς τὸ ἔξῃς θὰ τὰ ἐφύλατταν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του.

Καὶ ἡ πολὺ κεφαλὴ του, κουρασμένη ἀπὸ τόσας συγκινήσεις, ἀπὸ τόσας χαράς, ἔπεσε πάλιν βαρεῖα καὶ φλέγουσα.

Περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ἰσχυρὸς πυρετὸς κατέλαβε τὸν ἀγαθὸν γέροντα. Ἡ νύξ ἐπέρασε πολὺ ἄσχημα. Ἡ Χρυσούλα τρομαγμένη, καταλυπημένη, ἐκάλεσε τὸν Σιδέρην καὶ ἡγρύνθησαν μαζί παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς. Τὴν αὐγὴν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἡ μακρὰ ὀστεώδης χεὶρ τοῦ ὀρυκτολόγου ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐζήτει κάτι ἐπιμόνως ἐπὶ τῶν κλινοσκεπασμάτων. Αἱ ἐπισκέπτρια περιστρεφάμεναι, θροοῦσαι μὲ τὰς πτέρυγας, κατήλθον εἰς τὸ κηπάριον καὶ ἐγοργήθησαν τὸ συνεθισμένον τῶν παράπονον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἐπιμοῦνος ἀφῆκε βραγχώδη, παρατεταμένον στεναγμόν.

«Εἶμαι ὁ κ. Εὐδωρος Πασιώτης» (Σελ. 406.)

Ἐπειτα, τίποτε . . .

— Πάει! εἶπεν ὁ Σιδέρην. Ὁ Θεὸς τον ἀνάπαυσε.

Ὁλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἄλλην, καθ' ἣν ὁ ὀρυκτολόγος κατεβιάσθη ἀπὸ τὸν ἐναερίον οἶκόν του καὶ ὠδήγηθῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον, εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν, ὑπὸ τὴν γῆν, — ἡ Χρυσούλα ἐκίνησε τὸν γενικὸν οἶκτον. ἔχυνε δάκρυα καὶ δάκρυα. Ἐκλαίει μὲ

ὄλην τὴν τὴν καρδίαν ἄφινε στεναγμούς· θρηνώδεις, ἱκανοὺς νὰ ραγίσουν πέτραν. Εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν ζωὴν, δὲν εἶχεν ἄλλον ἀπὸ τὸν γέροντα τὴν ἀγαποῦσε τόσο καὶ τὴν ὠνόμαζε κόρην του. Καὶ τώρα ποῦ ἔφευγεν ἐκεῖνος, εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν ζωὴν, δὲν ἔμεινε διὰ τὴν ὀρφανὴν ἄλλος κανεῖς, παρὰ ὁ φίλος τῆς Σιδέρης.

Μετὰ τὴν κηδεῖαν, — κηδεῖαν πτωχικήν, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ἠκολούθησεν ἡ Ἀκαδημία ἐν σώματι, — ὁ κ. Εὐδωρος Πασῶτος ἀνῆλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον, τὸν ἀνοικτὸν καὶ ἔρημον.

Ὅχι πλέον ὡς φίλος, οὔτε ὡς ἀπεσταλμένος, οὔτε ὡς ταμίας ἤρχετο αὐτὴν τὴν φορὰν, — ἀλλ' ὡς ἐντολοδόχος τῶν συναδελφῶν του. Διὰ τοῦτο ἠκολούθει ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, καὶ ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ κάμῃ ἀπογραφήν καὶ σφράγισιν ἐν ἀνάγκῃ, ἢ διὰ νὰ λάβῃ ἄμεινον καὶ νόμιμον κατοχήν τῶν συλλογῶν. Ἐκρίνε καλὸν νὰ προσκαλέσῃ ἀπὸ κάτω καὶ τὴν Χρυσούλαν, διὰ νὰ τῇ δώσῃ τὰς ἀπαιτούμενας πληροφορίες. Ἡ νεᾶνις ἔκλαιε ποταμυδῶς, ἐθρῆνι σπαρακτικῶς, ἀναβαίνουσα καὶ πάλιν τὴν λαξευτὴν κλίμακα, διευθυνομένη πρὸς τὸ κηπάριον, ὅπου δὲν θά Τον εἶδε, πρὸς τὸν οἰκίσκον ὅπου δὲν ὑπῆρχε πλέον Ἐκεῖνος.

Εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, — τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ὡς κοιτῶν, ὡς μουσεῖον κτλ. — ἐπρεπε νὰ ἐρευνήσουν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης, διὰ νὰ εὑρουν τὰ κλειδιά τοῦ ἐρμαρίου. Ἡ Χρυσούλα ὑπέδειξε τὴν θέσιν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ψάξῃ αὐτή.

Ὁ παλαιοντολόγος, ἀπαθείστατος, ἔχωσε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, λέγων : Sic transit gloria mundi ! Εὗρε τὰ κλειδιά, ἤνοιξε τὸ ἐρμάριον, καὶ τότε ἡ Χρυσούλα τῷ εἰδείξεν ἐκεῖ ὑψηλὰ τὴν μεγάλην ἐπιστολήν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνέγνωσεν ἀμέσως καὶ ἐξ ἀποστάσεως — χάρις εἰς τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων καὶ εἰς τὰ πελώρια ματογυᾶλια του, — τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

Πρὸς τὸν κ. Εὐδωρον Πασῶτον
Παλαιοντολόγον
Μέλος τῆς Φιλολογικῆς, Ἐπιστημονικῆς,
Καλλιτεχνικῆς καὶ Γεωργικῆς Ἀκαδημίας, καὶ διαφόρων ἄλλων Σωματείων.

Παρακάτω, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ φακέλλου, ἀνεγινώσκετο : «Νᾶνοιχθῇ μετὰ τὴν κηδεῖαν μου.»

— Ego sum qui sum ! ἔγω εἰμὶ ὁ ὢν ! εἶπε σοβαρῶς ὁ Παλαιοντολόγος. Εἶμαι ὁ κ. Εὐδωρος Πασῶτος.

Καὶ ἔθραυσε τὴν ἐξ ἰσπανικοῦ κηροῦ σφραγίδα, καὶ μεγαλοφῶνως ἐσύριξε τὰς ἐλίγας γραμμάς τῆς διαθήκης, — διότι ἦτο τῶντι διαθήκη, τὴν ἐκτέλεσεν τῆς ὁποίας ὁ κ. Φραντζῆς ἐνεπιστεύετο αἰς

τὴν ὑψηλὴν σύνεσιν καὶ εἰς τὴν ἀμεμπτον χρηστότητα τοῦ σοφοῦ του συναδέλφου καὶ πιστοῦ φίλου κ. Εὐδωρου Πασῶτου.»

Ἡ διαθήκη αὕτη καθίστα γενικὸν κληρονομὸν τῆς περιουσίας του, κληρητῆς τε καὶ ἀκινήτου, τὴν Χρυσούλαν, — ὀρφανὴν πατρὸς καὶ μητρός, ἀγνώστου δὲ ἐπωνύμου, — ἡ ὁποία θὰ ἐλάμβανε κατοχήν τῆς κληρονομίας καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ὑπανδρεύετο τὸν Σιδέρην Πλακᾶν. Προσέθετεν ὅτι, χάριν τῆς εὐτυχίας τῶν δύο νέων, — εὐτυχίας περὶ τῆς ὁποίας ἦτο βέβαιος, — ἐπεθύμει πολὺ νὰ γίνῃ ὁ γάμος ὅσῳ τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, εὐθὺς ἅμα ἤθελον ἀποκτήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζομένην ἡλικίαν. Ἡ ἀκίνητος περιουσία ἦτο ὁ οἰκίσκος ἡ δὲ κληρὸν τῆς ἐκείνης εἰμὴ τὸ ἰσχυρὸν ποσὸν τῶν τετρακοσίων φράγκων τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας, — ἐκ τοῦ ὁποίου ἀφαιροῦντο τὰ ἐξόδα τῆς κηδεῖας. Ὡς πρὸς τὰς ὀρυκτολογικὰς συλλογὰς, ἐδηλοῦτο ὅτι αὐταὶ εἶχον προωληθῇ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ παρεκαλεῖτο ὁ κ. Πασῶτος νὰ τὰς παραλάβῃ.

Ὅσον παλαιοντολόγος καὶ ἂν ἦτο, ὁ φίλος Πασῶτος συνεκινήθη βαθύτατα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἴσταται ὀρθίως, ἐκάθισεν εἰς τὴν πολυθρόναν, κρατῶν εἰς τὰς τρεμούσας χεῖράς του τὸ χαρτίον καὶ εἰς τοὺς γεροντικούς ὀφθαλμούς του δύο δάκρυα...

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχεν εἶπῃ περὶ αὐτοῦ ὁ κ. Φραντζῆς, ὅτι ὁ Πασῶτος ἦτο γέρω φλύαρος, ἀλλὰ λαμπρὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, ὁ παλαιοντολόγος τὸ ἀπέδειξε καὶ τώρα. Ἐξεφώνησεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἐκτενέστατον λόγον, — πομπώδη, ἀλλ' εἰλικρινῆ, διὰ νὰ ποδείξῃ εἰς τοὺς συναδέλφους του ὅτι «ἡ Ἀκαδημία, ἀποκηρύσσας τὰς ἐξόχους συλλογὰς τοῦ διαπρεποῦς ὀρυκτολόγου ἀντὶ δύο μόνων προκαταβολῶν ἐκ τετρακοσίων φράγκων, — ἀπέναντι τῆς συμφωνηθείσης ἰσοδίου συντάξεως, — ὤφειλε νὰ τιμῇ αὐτὴν καὶ τὴν μνήμην του, ἀναλαμβάνουσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τῆς κληρονομίας τῆς πτωχείας του, — τὴν θετὴν του καὶ ἡγαπημένην κόρην, τὴν Ἀντιγόνην τοῦ γηρατός του καὶ τῆς ἀπομονώσεως, — καὶ καταβάλλουσα αὐτῇ τὰ δικαιώματα τῆς κληρονομίας.»

Ἡ ἐφημερίς τῆς πόλεως ἐδημοσίευσεν — μετ' ἐπαίνων ἐνθουσιωδῶν, — τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Πασῶτου. Ἦτο ἴσως κάπως μακρὰ καὶ στομφώδης. Ἀλλ' ἡ τελειότητα ἐκείνῃ φράσι «τὴν Ἀντιγόνην τοῦ γηρατός του καὶ τῆς ἀπομονώσεως» συνεκίνησεν, ἀφῆρεσε πάντα δισταγμόν, καὶ ἡ πρότασις, ἡ ὁποία ἐτέθη μετὰ τινὰς ἡμέρας ὑπὸ ψηφοφορίαν, ἔγινε δεκτὴ παμψηφεί. Οὕτως ἡ Ἀκαδημία «ἐτίμησεν αὐτήν» καὶ ἐπλήρωσε τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα τῆς Χρυσούλας, μετ' ἄλλους

λόγους, τὸν φόρον τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ δημόσιον.

Ἡ Χρυσούλα δὲν ἤμποροῦσε νὰ το πιστεύσῃ ! Ἀλήθεια λοιπόν, θὰ ἦτο ἰδικόν τῆς τὸ σπιτάκι τοῦ βράχου, καὶ ὁ κῆπος, μετὰ τὰς μηλέας του, τὰς κερασέας του, τὴν δαμασκηνέαν του, τὸ κλημά του, τὰς ἀγριοτριανταφυλλέας του, τὰς βιολέττας του καὶ τὰ λαχανικά του; Ἀλήθεια λοιπόν θὰ εἶχε στέγην ἰδικήν τῆς, καὶ θὰ ἤμποροῦσε νὰ ζῇ «εἰς τὸ σπῖτι τῆς», εἰς σπῖτι μετ' ἐπιπλα ἀληθινὰ, μετὰ κρεβάτι σιδερένιον, μετὰ πολυθρόναν πέτιννιν, μετὰ ἄλλα τὰ χρειαῖν; Καὶ ἀλήθεια, ὅλα αὐτὰ θὰ τα ἐχαίρετο μαζί με τὸν φίλον τῆς Σιδέρην ;

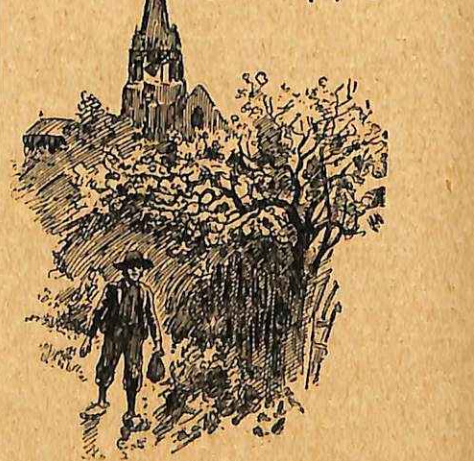
— Ὡ, τὸ λαμπρό μου, τὸ χρυσό μου, τὸν ἀγαπητό μου κύριο Φραντζῆ ! ἔλεγεν ἡ Χρυσούλα.

— Νὰ Πετρομαζεῦτῃς, νὰ μάλαμα ! ἀπαντοῦσεν ὁ Σιδέρης, τὸν ὁποῖον ἡ μεγάλη εὐτυχία ὀλίγον ἔλειψε νὰ ποδολακώσῃ. Ἐν τῷ μεταξύ, ὡς νὰ γίνῃ ὁ γάμος, — καὶ ἐπρεπε νὰ γίνῃ τὸ γρηγορώτερον, ἀφ' οὗ τὸ ἤθελεν ὁ κ. Φραντζῆς καὶ το ἔλεγεν ἡ διαθήκη, — ἡ Χρυσούλα ἐσκούπιζεν, ἐπλυνεν, ἐξεσκόνηεν, ἐτάγγιζεν ἀκαταπαύστως τὰ περιστέρια, καὶ ἔκλαιε, καὶ ἐγέλοῦσε, καὶ πάλιν ἔκλαιεν. Ἐκοπτεν ὅλα τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἤνοιγαν εἰς τὸ κηπάριον, καὶ μετεβαίνεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, διὰ νὰ στολίσῃ τὴν πλάκα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεπαύετο ὁ γηραιὸς τῆς φίλος.

Ἐπειτα, ἔγινεν εὐτυχής, — ὅσον ἡμπορεῖ κανεῖς νὰ εἶνε, ὅταν ἔχῃ εὐαίσθητον καρδίαν, — καὶ πάντοτε ἤκουε μίαν μυστηριώδη φωνήν, ἡ ὁποία τῇ ἐψιθύριζεν ἀπὸ μέσα τῆς : «Ὡ, τί εὐμορφος, τί φαιδρός, τί καλὸς ποῦ εἶνε ὁ ἥλιος, ὅταν φωτίξῃ ἕνα σπιτάκι δικό σου, σπιτάκι 'ς τὸ βράχο ψηλά, μετὰ κήπον ἐμπρός, μετὰ ποτάμι κάτω, καὶ μετὰ βουνὰ μακρυσμένα, ἐκεῖ πέρα, ποῦ τελειώνει πᾶς ὁ οὐρανός ! »

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τέλος
τοῦ «Πετρομαζεῦτου».

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 397.)

Κατὰ τὸ 1807, εἰς ἄγγλος χημικὸς τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα πρέπει νὰ ἐνθυμῇσαι, ὁ σὶρ Χάμφρυ Δέβυ, ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ ποτασσο ἦτο ἑνώσις ὀξυγόνου καὶ ἐνὸς ἀγνώστου μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μετάλλου, τοῦ καλίου. Τὸ ἴδιον ἀνεκάλυψε καὶ διὰ τὴν σόδα καὶ τὴν ἄσβεστον, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐνώσεις ὀξυγόνου καὶ νατρίου ἢ σόδα, ὀξυγόνου δὲ καὶ ἄσβεστίου ἢ ἄσβεστος. Ἀργότερα ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἄλλα μέταλλα, τὸ ἀργίλλιον, τὸ μαγνήσιον καὶ ἄλλα.

— Πολὺ ἡδύχαριστήθην μετὰ ὅσα ἔμαθα. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ πηγὴ τῆς θερμότητος, περὶ τῆς ὁποίας μοῦ ἔλεγες χθές ; — Ἐφθάσαμεν· βλέπετε δὲ ὅτι ἐκάμαμεν πολὺ καλὰ ν' ἀφίσωμεν αὐτὴν διὰ σήμερον, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνάγκην προετοιμασίας. Τώρα πλέον ἡ ἐξήγησις θὰ ἔλθῃ μόνῃ τῆς.

Ἐννοεῖς βέβαια, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ μέταλλα, τὰ ὁποῖα τώρα εἶνε ρυλακισμένα εἰς τοὺς λίθους, δὲν εἰσῆλθον εἰς αὐτοὺς ἡσυχά ἢ συχὰ ὡς μικροὶ ἄγιοι Ὀνούφριοι.

Ὅσῃς ἐνοῦται ὀξυγόνον μετὰ μικρὸν τεμάχιον σιδήρου ἢ νατρίου, παράγεται καὶ ἰσχυρὰ σπινθηροβολία· φαντάσου λοιπόν τί θὰ ἔγινε κατὰ τὴν πρώτην, τὴν γενικὴν ἀνάφλεξιν. Καὶ τὸ μαγνήσιον ἐπίσης καίεται εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος εἶνε μίγμα ὀξυγόνου καὶ ἀζώτου, μετὰ ταύτην φλόγα, ὥστε ἂν στενὴν ταινίαν ἀπὸ μαγνήσιον ἀνάψωμεν ὡς σὺνηθες φυτίλιον, ἔχομεν ἀκτινοβόλον φλόγα, πρὸ τῆς ὁποίας ὅλαι αἱ ἄλλαι φλόγες ὡχρῶν. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ἀργίλλιον, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ καθαρὸν ὀξυγόνον καίεται ὡς πυρεῖον· καὶ ὁ σίδηρος ἐπίσης εἰς τὸ καθαρὸν ὀξυγόνον καίεσθαι, παράγει τόσην θερμότητα, ὥστε πίπτουσι σταγόνες τετρηκτός σιδήρου· γνωρίζεις δὲ πόσον μεγάλην ποσότητα σιδήρου ἔχει ἡ σφαῖρά μας. Αἱ ἐκ ψευδαργύρου στέγαι καίονται κατὰ τὰς πυρκαϊὰς ὅπως καὶ τὸ λοιπὸν οἰκοδόμημα, καὶ παράγουσι νέφη ἀπὸ καπνὸν λευκὸν καπνόν, ὁ ὁποῖος εἶνε ψευδαργύρος ἠνωμένος μετὰ ὀξυγόνον.

— Ἀ, Νίτσα μου, μετὰ ταῦτα μὲ τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον παντοῦ μοῦ δεικνύεις !

— Σκέψου ὅμως καὶ τὴν φοβεράν πυρκαϊάν, ἡ ὁποία παρήχθη, ὅταν κατὰ τὴν τελικὴν συμπύκνωσιν τῆς ὕλης, ὅλοι αὐτοὶ οἱ χεῖμαρροι τοῦ ὀξυγόνου, τὸ ὁποῖον τώρα εἶνε θαμμένον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ὤρμησαν ἐπὶ τοῦ ὀξυγόνου καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετάλλων ὅπως ἐνωθῶσι μετ' αὐτῶν !

— Σὺ, θεῖσσα, παραφέρεσαι καὶ μοῦ παριστᾷς τὸ ὀξυγόνον ὡς μορμολύκειον !

— Ἀφῆσε νὰ ἐξακολουθῇσω ἄργότερα ἔγινε τὸ ὕδωρ τῶν ὠκεανῶν, διὰ τὸ ὁποῖον κατηγαλῶθη σχεδὸν ὅλον τὸ ἐλεύθερον ὀξυγόνον, καὶ συλλογίσου ὀλίγον τί ἀπίστευτος θερμότης θὰ παρήχθη τότε κατὰ τὴν ἑνώσιν τοῦ ὀξυγόνου καὶ τοῦ ὀξυγόνου, καὶ τί πελώρια φλόγες θὰ ἀνυψώθησαν, ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἑνώσιν τοῦ ἄνθρακος μετὰ τοῦ ὀξυγόνου πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται καὶ εἰς πολλὰ ὀρυκτὰ καὶ εἰς τὸν ἀέρα διακεχυμένον.

Εἶδες ποτὲ νὰ καίεται ξύλον ;

— Τί ἐρώτησις εἶνε αὕτη, θεῖσσα μου ; Μήπως δὲν βλέπω καθημερινῶς ;

— Λοιπὸν ὅτι βλέπεις καθημερινῶς ἐν μικρῷ ἐγίνετο τότε ἐν μεγάλῳ. Ἡ φλόξ, ἡ ὁποία ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ξύλον, εἶνε ὀξυγόνον καὶ ἄνθραξ διωκόμενα ὑπὸ τῆς θερμότητος, τὰ ὁποῖα ὅταν ἐνωθῶσι μετὰ τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος, παράγουσιν ὕδωρ καὶ ἀνθρακικὸν ὀξύ.

— Καὶ πῶς εὐρίσκειται τὸ ὀξυγόνον καὶ ὁ ἄνθραξ εἰς τὸ ξύλον ;

— Ὁ μὲν ἄνθραξ ἀπὸ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ τοῦ ἀέρος, τὸ ὁποῖον παραλαμβάνουν τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὸ δὲ ὀξυγόνον ἀπὸ τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἀντλοῦν αἱ ρίζαι ἀπὸ τὴν γῆν.

— Μὰ τότε αὐτὸ δὲν θὰ ἔχῃ τέλος· διότι, ὅτι γίνεται ἀπὸ τὸ ἐν μέρος χαλᾶ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Πολὺ σωστά· ἀλλὰ μὴ με διακόπτῃς. Ἐμάθομεν πῶς γίνονται τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἀνεῖ τοῦ ὁποῖου δὲν θὰ ὑπῆρχε ἐπὶ τῆς γῆς οὐδ' ἡ παραμικρὰ χλόη, καὶ εἶδομεν ὅτι κατὰ τὴν γένεσιν τῶν παράγεται θερμότης.

Ὅσα σοῦ εἶπα, εἶνε πλέον ἀρκετὰ ὅπως ἐννοήσῃς, ὅτι ἡ Γῆ ἦτο κατ' ἀρχὰς ἥλιος, δηλαδὴ ἄσβεστος λυχνία, παρὰ μὴ πρὸς ἐκείνην ἡ ὁποία τώρα μᾶς θερμαίνει, μικροτέρα ὅμως ἀπ' αὐτήν.

— Πόσον διήρκεσε τοῦτο ;

— Ἀγνώστου γινώσκω μόνον, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἴδωμεν, ὅτι αἱ φλόγες ἤλαττον καθ' ὅσον παρήγοντο καὶ ὀλίγωτερον ἐνώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο, διελύοντο καὶ πάλιν ἐκ νέου ἐγίνοντο· γινώσκω μὲν ἐπίσης ὅτι ἀργότερα ἡ σφαῖρά μας, ὅμοια πρὸς σβεννυμένην λυχνίαν, ἦτο ἐρυθρωπὴ μάλα ἀπὸ τετρηκτῶν λάμπων· ὅταν ὕλην, περιβαλλομένην ἀπὸ πυκνοῦ καπνοῦ τότε τὰ πάντα ἦσαν ἀναμῖξ καὶ οἱ ἀρχαῖοι αὐτὴν τὴν κατάστασιν ὠνόμαζον «χάος».

Ἐπειτα ἐπῆλθε κάποια τάξις εἰς αὐτὸ τὸ χάος. Βραστὸν ὕδωρ, πλῆρες ἀπὸ διάφορα ὀξέα ἤρχισε μικρὸν κατὰ μικρὸν

νὰ κατατίθεται ἐπὶ τῆς τετρηκτῆς ὕλης καὶ νὰ μεταβάλλεται ἀμέσως εἰς ἀτμούς, οἱ ὁποῖοι πάλιν συνεπυκνῶντο καὶ ἐπιπτον ἐπὶ τῆς γῆς ὡς πηλὴ βροχὴ.

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὕδωρ ἐξητμίζετο ὅταν ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μετεβάλλετο πάλιν εἰς βροχὴν, ἀφῆρει ἐκάστοτε ἀπὸ τοὺς λίθους τὴν θερμότητά των, καὶ δι' αὐτὸ ἤρχισε νὰ σχηματίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας λεπτοὺς στερεοὺς φλοιούς, ὅπως εἰς τὸ θερμὸν γάλα σχηματίζεται ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν δέγμα. Ἐπὶ τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ ἡδύνατο πλέον τὰ ὕδατα νὰ συσσωρευῶνται καὶ νὰ μένουν, καὶ ἐνεκα τούτου ἀφῆκαν ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τὸν πηλὸν καὶ ἐγιναν διαυγῆ, ὅπως καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα

ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς ἀτμούς, τοὺς ὁποῖους προηγουμένως περιεῖχε. Τότε ἐφάνησαν τὰ σώματα καὶ ὑπὸ τὰς τρεῖς καταστάσεις, ὡς στερεά, ὕγρὰ καὶ ἀέρια. Τότε κατὰ πρῶτον ἐνεφανίσθησαν τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῷα.

— Ἐὰν σὲ ἀκούσῃ κανεῖς, θεῖσσα μου, θὰ εἶπῃ ὅτι εὐρίσκεισθαι τότε ἐκεῖ.

— Δὲν ἤμην ἐκεῖ, ἀλλ' ἰδοὺ ὁ ἄηρ, ἰδοὺ ἡ θάλασσα, ἰδοὺ ὁ στε-

ρεὸς φλοιὸς τῆς Γῆς, ὁ ὁποῖος φέρει τὸν ἀέρα, τὴν θάλασσαν καὶ ἡμᾶς. Μήπως εἰς αὐτὰ δὲν κατέληξεν ὁ σχηματισμὸς τῆς γῆινος σφαίρας ; Εἰς ὅσα σοῦ λέγω δὲν ὑπάρχει τίποτε ὑποθετικόν. Ὁ ἄηρ, ἡ γῆ καὶ τὸ ὕδωρ εἶνε ἡ κληρονομία, τὴν ὁποίαν μᾶς ἀφῆκεν ἡ κοσμικὴ σφαῖρα.

Ἐὰν θελήσῃς αὐριον ῥίπτουμεν ἐν βλέμμα εἰς αὐτὰ.

— Τὸν ἀέρα, τὴν γῆν καὶ τὸ ὕδωρ τὰ σημεῖνά, ἢ τὰ παλαιά ;

— Εἰς τὸ ἴδιον· ἐὰν μάθῃς τί ἦσαν ἄλλοτε, θὰ ἐννοήσῃς καλλίτερον τί εἶνε τώρα. Ἐς αὐριὸν λοιπόν !

(Ἐπεται συνέχεια)

(J. Macé)

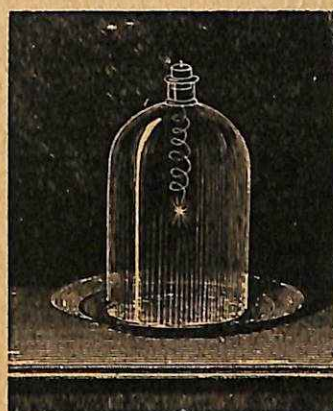
Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΚΥΝΕΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ (Μέθος Αἰσώπου)

Δυὸ σκύλοι εὐρήκανε τομάρι λεονταριοῦ, καὶ τῶχαν πάρη 'ς τὰ δόντια κι' ἄρχισαν τραδῶντας νὰ το ἐσοχίζουνε γελῶντας.

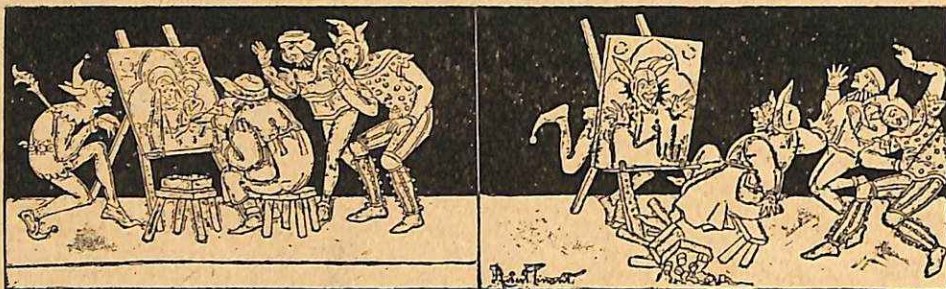
Μίαν ἀλεπού τους εἶπε τότες, καθὼς τους εἶδε : — Ἐ, πατριώτες λιοντάρια ἂν ἦσαν, ζωντανό, μετὰ νυχτιά του ἱκανὸ θᾶταν τὰ δόντια σας νὰ ριέη, κι' ὅτ' εἶθε... σκύλοι νὰ σας δεῖλῃ !

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

• Εἰς τὸ καθαρὸν ὀξυγόνον καίεται ὡς πυρεῖον. » (Σελ. 407, στ. 4)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Ο ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ ΕΛΑΤΟΣ

(Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 396.)

Καί ὅμως τὸ ἐλατάκι μας τὰ ἐξηλοφθονοῦσεν, ἀντὶ νὰ τὰ συμπονή, διότι δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ τύχη τῶν συντρόφων του δὲν ἦταν ὅπως αὐτὸς ἐφантаζε· τὸ λαμπρὰ καὶ ξεχωριστὴ ἄλλοι ἐλατοὶ ἀπ' ἐκείνους θὰ γίνουν περαστάρια τῆς σκεπῆς· ἄλλοι, ἀφοῦ πριονισθοῦν καὶ πλανισθοῦν, θὰ γίνουν πατώματα ἢ ταβάνια... καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος τὰ ἐζήλευεν, ὅλα αὐτὰ τὰ δεινὰ καὶ ἀνεστέναζαν καὶ ἐθλίβοντο, ποῦ ἐστεροῦντο τὴν τόσο ἡσυχίαν καὶ ἀμέριμνη ζωὴ τοῦ δάσους των.

— 'Στὸ καλὸ! 'στὸ καλὸ! τί εὐτυχισμένοι ποῦ εἴσθε, φίλοι μου, ... θὰ φανήτε ὡφελίμοι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! ἐφώναζεν εἰς τὰ φεύγοντα δένδρα ὁ μικρὸς φιλόδοξος.

— Μὴ δὲ στενοχωρεῖσαι τόσο. ... θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου. ... ὑπομονή, — ἄχ, τί εὐμορφα ποῦ εἶνε εἰς τὴν κοιλάδα!

Αὐτὴν τὴν ὥραν, νὰ καὶ ἔρχεται εἰς τὸν μικρὸν ἐλατον ἓνα πουλάκι, ἐπίτηδες διὰ νὰ τοῦ κάμῃ συντροφιάν καὶ νὰ τον παρηγορήσῃ.

— 'Ελα δὲ. ... διατί τόσο μοῦ στενοχωρεῖσαι; Μὴν ἀκοῦς λόγια τοῦ ἀέρος· αὐτὸς εἶδε πολλά, παραπολλά, καὶ κατήντησε πυρρωνιστὴς φιλόσοφος, καθὼς λέγουσιν, δηλαδὴ τίποτε δὲν πιστεύει καὶ δι' ὅλα ἀμφιβάλλει. Περιπαίζει χωρὶς νὰ το ἐννοῇ ἓνα τόσο μικροῦστικο δεινὰ καὶ, σὰν ἐσένα. Μὴ τοῦ ὁμιλῆς πλέον διὰ τοὺς πόθους σου. ... ἐμπιστεύου ὅλα τὰ μυστικά σου εἰς ἐμέ, καὶ ἐγὼ θὰ τὰν ἐβάσω ἐκεῖ ὑψηλά, εἰς τὸν Θεόν!

— Πῶς νὰ σου εἰπῶ. ... 'Επιθυμοῦσα νὰ ὠφελήσω, νὰ εὐεργετήσω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅλον τὸν κόσμον· τὰ ἔργα μου νὰ φημίουν τὸ ὄνομα τοῦ Δημιουργοῦ μας! ... εἶπε εἰς τὸ πουλάκι γογγύζων ὁ πτωχὸς ἐλατος· ἀλλὰ ... δὲν εἴμπορὸν τίποτε νὰ κατορθώσω μόνος μου· εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένω τὸ πεπρωμένον μου! 'Αν ἤμουν τοῦλάχιστον ἐστὶν χώρα, θὰ ἤμπορούσα καὶ νὰ γίνω ... νὰ ἀναδειχθῶ! ... μοῦ τοῦ εἶπεν ὁ ἄνεμος·

ἀλλὰ ἐδῶ. ... εἰς αὐτὴν τὴν ἀσήμαντη ἀκροῦλα, θὰ γίνω καὶ ἐγὼ θῦμα κανένος ξυλοκόπου, ὁ ὁποῖός θὰ με μεταχειρισθῇ, ποῖός ξεῦρει διὰ τὴν πρόστιγον καὶ ἐξευτελισμένον πρᾶγμα. ... καὶ τότε δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ πλέον ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμῶ, ποτὲ μοῦ δὲν θὰ γίνω μεγάλος καὶ τρανός!

— Τρελλοῦστικό μου! ἑτερέτισε τὸ πουλάκι· ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκῃται κανεὶς, εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ καλόν. ... καὶ σὰν εἶνε, ὅπως σύ, τόσο φιλόδοξος, οὕτε ἀξί-ἐπαίνος, μοῦ φαίνεται, οὕτε θεωροῦμαι.

— 'Αλλ' ἐγὼ δὲν ἐκλάρωσα εἰς τὰ κλαδάκια σου νὰ σε μαλλώσω, ἤλθα νὰ σε συμβουλευθῶ. ... Δὲν γνωρίζεις λοιπόν, ὅτι μόνον ὁ Θεὸς ποῦ σ' ἐπλασε εἰξεύρει τί θὰ ἀπογίνῃς; ὅτι αὐτὸς μόνον φροντίζει διὰ τὸ μέλλον σου; Δὲν εἴμπορεῖς λοιπόν νὰ ἐμπιστευθῇς τὸν ἐαυτόν σου εἰς 'Εκείνον; Αὐτός, ποῦ εἶπε καὶ ἐβλάστησεν ἀπὸ τὴν γῆν, θαρρεῖς ὅτι θὰ σε λησμονήσῃ, θὰ σ' ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην σου; Κάμε λοιπόν με ἀγάπην, με ἡσυχίαν καὶ με εὐχαρίστησιν, μόνον ὅτι εἴμπορεῖς, καὶ μὴ ζητῆς ἀνώτερα ἀπὸ τὰς δυνάμεις σου. ... Καλὴ νύκτα, καὶ ποτὲ σου μὴν ἀμφιδάλῃς διὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Δημιουργοῦ.

Τὸ ἐλατάκι, τὴν ἄλλην ἡμέραν, κάπως παρηγορημένον, ἐπανέβρισκε τὰ μαγευμένα κάλλη τοῦ δάσους. Εὐχαριστεῖτο βλέπον τὰ λουλουδάκια καὶ τὰς πεταλοῦδες, ἀπορροφῶς με ὀρεξίν τοὺς χυμούς τῆς γῆς, ἀνέπνευεν εὐχαρίστως τὸ ἀέρακι, καὶ ὁλοένα ἐπαίρνευ ἐπάνω του με ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἡλικίας του.

Ὅσον ὅμως ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε, τόσοσιν αὐτὸς τοῦ ἐβουλότο εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἐνῶ ἡ κορυφή του ὀλόισεν ἀνέβαινεν εἰς τὴν ὕψην.

— 'Αχ, ἀγαπημένο μου πουλάκι, χωρὶς ἄλλο με ἐγέλασες! εἶπε μίαν ἡμέραν ἀπελπισμένον τὸ ἐλατο. 'Ὅσα μ' ἐ συμβόλευσες μήπως δὲν τα ἔκαμα; Κάθε πρῶτ' ἐδόξαζα τὸν Κύριον μ' εὐχαρίστησίν μου ἐδεχόμενον τὸν χειμῶνα τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἢ τὴν βροχὴν, ἢ τὸν

κατὰψυχρον βορρᾶν. Τὸ καλοκαῖρι ἐπρόσχα, μήπως αὐτὸς μου στενοχωρήσῃ τὰς ρίζας τῶν λουλουδιῶν. ... 'Εγὼ, τέλος, εὐεργετικός, ὑπόμονος, εὐσπλαγχνικός... καὶ ὅμως τί ἀπῆλυσεν; Χίλιες φορές καλλίτερα νὰ μὴν ἐγεννώμην, προτιμώτερον νὰ με εἶχαν κομματιάσῃ τάνεμοστρόφια! Εἶνε πολὺ, παραπολὺ σκληρὸ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς τὰς δυνάμεις του καὶ νὰ μὴν καρφωμένος εἰς αὐτὸν τὸν ἐρημότοπον, παντοτεινὰ ἀκίνητος, ἄεργος!

— Μὴ βλασφημῇς! εἶπε τὸ πουλάκι, σὰν θυμωμένο. Σὺ αἰσθάνεσαι τὴν δύναμίν σου· ἀλλὰ ἐσυλλογίσθης ποτέ, ἂν ὅλη σου αὐτὴ ἡ δύναμις εἶνε ἀρκετὴ δι' αὐτὸ ποῦ ὁ Θεὸς σε προώρισε; Σὺ λέγεις, ὅτι ἐμεγάλωσες, ἐφθάσες ὡς ἐκεῖ ἐπάνω, ἀλλὰ τὸ ἀνάστημά σου αὐτὸ ἀρκεῖ δι' αὐτὸ ποῦ θὰ χρησιμεύσῃς; Τολμᾷς, τέλος, νὰ συγκριθῇς, νὰ ἀναμετρηθῇς σύ, ἓνα πρόσκαιρον δεινὰ καὶ, μετὰ τὸν αἰῶνα, τὸν ἀσύγκριτον Δημιουργόν σου;

— 'Αλλὰ ὅλα καὶ τὰ συνομήλικα ἐφυγαν ἀπ' ἐδῶ... καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μικρότερα μου δεινὰ καὶ... Τὴν περασμένη μάλιστα ἐβδομάδα ἓνα τόσο-δα μικροῦστικο ἐλατάκι, ποῦ τὸ εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου νὰ ξεφυτρῶνῃ...

— Τὸ εἶδα, τὸ εἶδα καὶ ἐγὼ, ὅπως σύ εἶπε τὸ πουλάκι· ἡλὸς μάλιστα, ποῦ ἦτο ἡ ἡμέρα τῶν πυροτεχνημάτων καὶ τῶν παιγνιδιῶν, τὸ ἐλατάκι σου ἐκεῖνο ἦτο εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς λαμπρότητός του... μερικὰ παιδάκια ἔκαμαν μετὰ τὸς κλώνους τοῦ ἓνα μαγευτικὸ στέμμα... Μὴ με διακόπτης! Σήμερον ὅμως τὸ εἶδα γυμνὸ καὶ περιφρονημένον εἰς μίαν ἀκάθαρτον αὐλήν. Τὸ πάθημα ἐκείνου δὲν ἀρκεῖ νὰ σοῦ γίνῃ μάθημα, νὰ σε σωφρονήσῃ, ἀχάριστε;

Ὁ μικρὸς ἐλατος δὲν εἶπεν ἄλλην λέξιν εἰς τὸ πουλάκι, ἐπαρηγορήθη ὅμως, καὶ πάλιν ἐπῆρε θάρρος διὰ τὸ μέλλον του.

Ὁ χρόνος παρήρκετο, καὶ ὅσον ὁ ἐλατος ἐμεγάλωνε καὶ ὑψώνετο, τόσοσιν ἡ ζωὴ του ἐγίνετο σκληροτέρα, περισσότερον μονήρης.

Τὰ λουλουδάκια, τὰ ὅποια ἀνοθοβολοῦσαν καὶ τώρα εἰς τοὺς πόδας του, δὲν τὰ ἔβλεπε πλέον διότι ἡ κορυφή του ἀπεῖχε παραπολὺ ἀπὸ αὐτά.

Δὲν διέκρινε πλέον τὰ πρόσχαρα πρόσωπα τῶν παιδιῶν, οὔτε τὰ τραγουδάκια των καὶ τὰ γέλια των ἀνέβαιναν πλέον εἰς τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν του καθαρὰ, ὅπως προτῆτερα, καὶ μόλις τὰ ἤκουε.

Τὰ ζαρκαδάκια, τὰ ἐλάφια, ἡ πηγὴ μετὰ τὸ τρεχούμενον νεράκι τῆς, ὅλα αὐτὰ τῶ ἐφαίνοντο πλέον σὰν ὄνειρα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

Ἀντὶ νὰ ἔχῃ σιμὰ τοῦ τώρα, ὅπως τότε, τὰ ὠραῖα, τὰ χαριτωμένα ἐκείνα πρόσωπα, ζῶα καὶ πράγματα, ἐπάλασε καὶ ἀγωνίζετο μετὰ τοὺς φοβερωτέρους

ἐχθρούς. Αἱ χιόνες, αἱ ψυχραὶ χιόνες, ἐσωροῦντο ἐπὶ τῶν κλώνων του, οἱ ὅποιοι ἐλύγιζαν ὑπὸ τὸ βάρος, καὶ ὁ ἐλατος ὑπέφερε πολὺ.

Συγκρίσεις ἐπῆρχετο ἡ καταιγὶς ἐπάνω του καὶ τότε πεισματικοὶ ἄγῶνες, τότε φοβερά μάχη ἤρχιζεν, ἕως ὅτου ὁ ἐλατος ἀφίνετο εἰς τὴν θέσιν του κατακουρασμένος καὶ ἐλεινός.

Ἀλλὰ τώρα ὑπέμενε τὰ πάντα, ὑπέφερε χωρὶς νὰ γογγύζῃ καὶ νὰ γανακτῇ, διότι ἐδοκίμασε πολλὰ, καὶ ἡ πεῖρα τοῦ βίου τὸν ἐδίδασκε νὰ ὑπομένῃ, χωρὶς καθόλου νὰ συγχύζεται πλέον ἀπὸ τοὺς πειραστικὸς λόγους τοῦ ἀνέμου ἢ τὰς ἀπειλὰς τῶν νεφῶν.

— Σὰν τί τάχα θέλετε νὰ μας γίνετε; τοῦ ἔλεγε περιπαικτικῶς μίαν ἡμέραν ὁ ἄνεμος· θαρρῶ, χάνετε τὸν καιρὸν σας καὶ τοὺς κόπους σας, ὠραῖέ μου ὑπερήφανε! Δὲν θὰ το κατορθώσετε ποτὲ νὰ καθῆτε εἰς τοὺς Οὐρανούς, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν στενὸν τόπον κανεὶς δὲν θὰ σας βοηθήσῃ νὰ φθάσετε ἐκεῖ ὅπου σας ἀξίζει!... Ὁλίγας ἡμέρας ἀκόμη... καὶ θαρρῶ πῶς τελειώνετε μετὰ τὴν ὑψηλότητά σας!

— Σὲ περιμένω, ἀπεκρίθη ὁ ἐλατος, περιμένω πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ μου!

Εἶχε τέλος ἐννοήσῃ πόσον ἦτο γλυκὺ, πόσον ἦτο φρόνιμον ν' ἀφιερώνῃ κανεὶς τὸν ἑαυτόν του, τὴν ὑπαρξίν του εἰς 'Εκείνον, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰ πάντα, εἰς 'Εκείνον, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ 'Υπερτάτη Σοφία. Καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασίν του αὐτὴν, ἡ γὰρ τὰ τώρα πλέον τὸν εὐμορφον ἐκείνον τέπον, ὅπου ἔλαβε τὸ τόσο μέγα καὶ σπουδαῖον μάθημα. Ἡ κοιλὰς δὲν του ἐφαίνετο τώρα πλέον τόσο στενὴ καὶ περιωρισμένη, τώρα ὅπου ἡ καρδιά του ἐγίνετο ἀληθὺς μεγάλῃ!

Καὶ τί ἄλλο ἐπὶ τέλους εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος, πᾶρα αἰωνία πάλη τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ; Παντοῦ εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ τὸν ἀγῶνα τῶν δύο αὐτῶν στοιχείων, εἰς τὸ μικρότερον χωριδάκι ὅπως εἰς τὰ παλάτια τῶν αὐτοκρατόρων...

Ἐσήμανε τέλος ἡ ὥρα ἐκείνη, ἡ ποθητὴ στιγμή, τὴν ὁποίαν ὁ ἐλατος οὔτε καὶ ἐφантаζέτο, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς πάντοτε ἐγνώριζεν.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ δάσους ἐστάθη ἐμπροσθεν τοῦ ὠραίου ἐκείνου ἐλάτου, ἐξεπλάγη βλέπων τὸ τόσο ὑψηλόν, ισόκορον καὶ δυνατόν αὐτὸ δένδρον καὶ... ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ το κόψῃ καὶ νὰ το κάμῃ κατάρτι μεγάλου πλοίου...

Καὶ τώρα, ἀντὶ τῶν βουνῶν, ἡ θάλασσα ἀπλοῦται μετὰ τὰ κύματά της ἐμπρὸς εἰς τὸν ἐλατον.

Ταξιδεύει ἀπὸ τὴν μίαν 'Ηπειρον εἰς τὴν ἄλλην, ἐργαζόμενος διὰ τὸν πολιτι-

σμόν τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ καὶ μὲν καὶ τώρα ἀγωνίζεται καὶ παλαίει μετὰ τὴν τρικυμίαν καὶ τὴν θαλασσοταραχὴν, ἀλλ' ὁ ἄνεμος ὄχι μόνον δὲν τον εἰρωνεύεται, ἀλλὰ τον σέβεται καὶ τὸν βοηθεῖ, ὡς παλαιὸν του φίλον. Τώρα πλέον εἶνε εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸν ἐνδοξον προορισμόν του!

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνεταξίδευσεν μαζί του, καὶ ὁ ἴδιος, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, τῶν πιστῶν του φίλων, μοὶ διηγήθη τὴν ἀπλὴν ἱστορίαν του καὶ με παρεκάλεσε νὰ τὴν εἰπῶ εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου, διὰ νὰ ἐνθαρρυνθοῦν καὶ διδαχθοῦν, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον οὐδέποτε κανεὶς πρέπει νὰ ἀπελπίζεται· καὶ νὰ νυπομονῇ διὰ τὸ μέλλον του.

[M. de Pierre.]

I. Γ. Γ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΡΙΧΑΡΔΟΣ Σ. ΠΑΡΙΣΕΝΣ

Βραβευθεὶς

εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμόν τῆς Καλλιγραφίας. ('Ἰδε φυλλάδιον 44, σελ. 364.)

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ

Μετὰ τὸν ἐσπερινόν, ἀνελθοῦσα εἰς τὸ μικρὸν κελλίον τῆς Ἡγουμένης, καὶ λαβοῦσα μίαν Στίναφιν ἐκ τοῦ ξυλίνου τραπέζιου τῆς, ἐκάθισε παρὰ τὸ ἀνοιχτὸν παράθυρον καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ χαμηλοφώνως. Ἐφαίνετο μάλιστα τεσσαρακοντούτις, καὶ μόλις αὐτὰ τρεῖς τινὲς ἐκφεύγουσαι τῆς καλύπτρας τῆς ἦσαν ἀργυραῖ, βαθεῖαι δὲ ρυτίδες ἡλάκουν τὴν ἰσχνὴν καὶ ὠχραν μορφὴν τῆς, μάρτυρες ἴσως μεγάλης τινὸς θλίψεως, κρυπτομένης ὑπὸ φαινομενικὴν γαλήνην, ἡ ὁποία προσέδιδεν εἰς τοὺς χαρακτῆράς της τοὺς γλυκεῖς ποῖαν τινα ἐκφρασιν μαρτυρικῆς ἀγιότητος.

Ἀφ' ἧς διακόπτει τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἐκστατικῶς, ἐν ἀπολαυστικῇ ἀκίνησίᾳ, τείνει τὸ οὖς δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς τῆς, δι' ὅλων θὰ ἔλεγε τῶν αἰσθήσεων τῆς, ἀκροᾶται μετὰ τὸ στόμα ἡμιάνοικτον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς. Τί ἤκουεν ἄρα γε; Μήπως ἐν τῇ ἐρχομένῃ νυκτὶ, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον τῶν ἀγγέλων πρὸς τὸν Θεόν;

Παρὰ τὸν ὑψηλὸν τοῖχον τοῦ κηπαρίου διέρχεται ἡ μεγάλη ὁδός, ἡ φέρουσα πρὸς τὴν πόλιν· κατ' αὐτὴν δὲ τὴν στιγμήν θὰ διαβαίνῃ κάποια οἰκογένεια, διότι ἀντήχησαν κραυγαὶ βρέφους κλαίοντος. Τὸ ἀπλοῦστατον αὐτὸ ἀκουσμα προξενεῖ τὴν ἄφατον ἐκείνην ἀγαλλίασιν εἰς τὴν Μοναχὴν;... 'Εφ' ὅσον αἱ κραυγαὶ ἀπομακρύνονται, διακεκομμένα καὶ μονότονοι διασχίζουσαι τὴν ἐσπερινὴν ἡμερίαν, τόσοσιν αὐτὴ ἐντείνει τὴν προσοχὴν ὡς διὰ νὰ μὴ ἀπωλέσῃ τὴν ἐλαχίστην δόνησιν ἐκ τοῦ προσφιλοῦς ἤχου. Ὄταν δὲ ἐπαύσαν πλέον ἀκούμεναι, ἡ Μοναχὴ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὡσεὶ ἀκρομένη πάντοτε, ἐνῶ ἀδρά δάκρυα ἐκυλίωντο βραδέως ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

Κατόπιν, στηρίξασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ψυχρῶν κιγκλίδων τοῦ μικροσκοπικοῦ τῆς παραθύρου, ἐρριψε τὸ βλέμμα μακράν, ὑπεράνω τοῦ κήπου, ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τινος μακρυσμένης γωνίας τοῦ ὀρίζοντος, ὅπου ὡς σκιά, ἐφαίνετο ἀναδυομένη ἐκ τοῦ ὕδατος κορυφὴ νησιδος. Ἦτο τὸ προσφιλὲς σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον, ἀπὸ δώδεκα περίπου ἐτῶν, βυθίζει κατὰ πᾶσαν νύκτα τὸ βλέμμα. Ὄταν αἱ λοιπαὶ καλογραφαὶ, ἐπωφελοῦμεναι τῶν ὀλίγων ὥρῶν τῆς ἀναπαύσεως κοιμῶνται, αὕτη ἀγρυπνός, ἐρεῖδουσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων, βυθίζει τὸ βλέμμα ζητοῦσα ν' ἀνακαλύψῃ ἐν τῷ σκότει τὸ τρέμον φῶς ἐνὸς φάρου. Τὸ ἀμφίβολον ἐκεῖνο φῶς, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς ἀποστάσεως μόλις δύναται νὰ διακρίνῃ, εἶνε ἡ σκιά, τὸ φάσμα τοῦ παρελθόντος τῆς· ἐξ αὐτοῦ ἀρτίζεται τὴν δύναμιν διὰ τὴν ἐπιτοῦσαν. Πόσα τῇ ἐνθυμίζει!

Ἰδοὺ ὁ μικρὸς οἰκίσκος, δεξιᾷ τοῦ φάρου, μισοκρυμμένος ὅπισθεν πελωρίας ροδωνίας· φαίνεται ὡς ἡ φωλεὰ αὐτῆς τῆς εὐτυχίας· εἶνε ἡ κατοικία τοῦ ἐπιστάτου τοῦ φάρου, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ μετὰ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του καὶ τὸ μικρὸν τέκνον των. Καὶ εἶνε πράγματι πολὺ εὐτυχεῖς· βεβαίως δὲ ζοῦν πολυτελῶς, ἀλλ' ἀρκοῦνται εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἀγάπης των, διὰ τοῦ μαγικοῦ πρίσματος τῆς ὁποίας τὰ πάντα φαίνονται ρόδινα, τὰ πάντα τοῖς προσμεριδίσει.

Πόσα ὄνειρα χρυσὰ δὲν ἐπλάττον, καθήμενοι πλεῖστον ἀλλήλων εἰς τὸν μικρὸν ἐξώστην των, διὰ τὸ ξανθὸν ἀγοράκι, εἰς τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσαν ὅλην τὴν στοργὴν των!... Καὶ ἦτο ἀξίον τῆς λατρείας αὐτῆς τὸ ἀγαπητὸν παιδάκι των.

τὴν δικαιολογημένην ἢ συμπάθειά σου πρὸς τὸν Ἑθνικὸν "Ἰμνον, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισες δι' Ἀλληλογραφίας" συνεννόησόν με τὰ ἄλλα μέλη, ἂν εἰμπορήτε νὰ διατηρήσετε τὸν Σύλλογον ὑπὸ νέον Πρόεδρον, προσλαμβάνοντες καὶ ἄλλους.) Ἰππότηρ Γουλιέλμος (νὰ ἰδῶ λοιπὸν πότε θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς ποῦ θὰ μὴ γράφῃς συχνότερα!) Λίγεια (ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει: «ὁ κουμπάρης εἶνε πρὸ πολλοῦ εἰς ἐνέργειαν διὰ τὴν συνδρομήν καὶ μάλιστα ἕως τώρα θὰ ἔχῃ πλεον ἀπὸ τὴν μισήν» ὁποῖος περιμένει νὰ ἰδῇ Πρόσκλησιν διὰ νὰ φροντίσῃ, ἐκεῖνος δὲν εἶνε τόσο προνοητικὸς.) Ἐξόριστον Ναπολέοντα, Ἀριστέα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς φωτογραφίας καὶ μάλιστα διὰ τὴν φωτογραφίαν τοῦ νέου Γραφείου μου· ὡραία εἶνε καὶ ἂν ἦτο ὀλίγον πλεον λευκὴ θὰ τὴν ἐδημοσίευσαν, — διότι ὅπως εἶνε φοβόμην μήπως δὲν ἐπιτύχῃ ἡ τσιγγογραφία.) Ἡρώα Θεσέα, Χιὰ-κὴν Μαργαρίταν (Ε) πολὺ μοῦ ἤρесе καὶ ἡ σημερινή σου «φωτογραφία» καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ ποσάσω μερικὰ ἐνδιαφέροντα· ἀλλ' ἔπειτα καὶ πολλοὶ μεγάλοι ἐγγράφονται εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἀλλ' αὐτὸ βέβαιον ὅς νὰ ἐκδοθῇ τὸ περιοδικὸν τῶν μεγάλων.) Μαργαριτοφόρον (καλῶς ἤλθες· ὅχι, δύο ψευδώνυμα δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς· τὸ νέον καταργεῖ ἐπισήμως τὸ παλαιόν, ἂν καὶ κάποτε ἀναφαίνεται ἐξ αἰτίας τῶν ἀγνοούντων τὴν ἀλλαγὴν.) Βασιλέα τῆς Ἑρήμου (εὐχομαι νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ ὁ μπαμπάς.) Μαγικὴν Βικτόν, Ἐωθινὸν Ἀστρὸν, Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν (καὶ ἐγὼ δὲν εἰδεύρω πῶς ἡ μεταφράσις σου ἦλθε μετὰ τὴν προθεσίαν· καὶ ἦτο[μ]ία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας.) Ἐλληνίδα τῶν Κανασιῶν (ἐστεῖλα τοὺς ὅρους καὶ ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις σου.) Σαβῆν Βωόπειδα (εἰς τὸ προσέχῃς) Δαιμόνιον Πνεῦμα, Βασιλέα τοῦ Κατέρρον, Ζωηρὰν Φλόγα [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἐννοεῖς τὰ δύο φράγια ποῦ μοῦ ἐστεῖλες διὰ τὸν Ἑλληνοπαῖδα; ἰδὲ Γ' Δελτίον.) Συρατὸν δὲ Μπερζερὰν (ἐλήφθῃ καὶ θὰ συμπεριληφθῇ· περιέργον τὸ ἐπιστόδιον.) Ἀρταγινὰν ([ΕΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς «Θείας Οὐρανίας»· ὦ, τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, τὸν λυποῦμαι...) Φίλαγγλον Ἑλληνα (ὁ ὁποῖος εὗρεν ἀστείον τοὺς «Ἀδεῖους Κυνηγούς» τοῦ 42 φυλλαδίου, προπάντων ἐκεῖνον ποῦ κυνηγᾷ τὸν λαγὸν μετὰ τὰ χέρια.) Ὑπερήφανον Λέοντα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Νοεμβρίου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσέχῃς.

Παρόραμα. Εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων (ἴδε προηγούμενον φύλλον.) τρία ὀνόματα ἐτυπώθησαν λαμβασμένα· τὸ ὑπ' ἀριθ. 37 ἀντὶ Καλλιγάκης ἀναγνωστέον Καλλιμαχάκης, τὸ ὑπ' ἀριθ. 61 ἀντὶ Κορύλλου ἀναγνωστέον Κολλύρου, καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 86 ἀντὶ Δημ. Ι. Προβελέγγιος ἀναγνωστέον Δημ. Α. Προβελέγγιος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 7 Ἰανουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύνανται γράφωσι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι, περικεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μᾶς εἰς φακέλλου, ὃν ἑκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

585. Συλλαβόγριφος.

Ἀρβύρον θὰ ἰδῇς ἐπὶ πρῶτόν μου, ἐπὶ ῥῥημα ἐπὶ ἄλλο· Πουλὶ εἶνε τὸ ὄλον μου ὡραῖο καὶ μεγάλο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τατακίου τῆς Τατακίωνης

586. Στοιχειόγριφος.

Ἀπὸ γέρον ξεπροβάλλει παλλικάρη νεῖο, Τὸ κεφάλι του ἂν ἀλλᾶξῃ· Κι' ἀπ' τὸ παλλικάρη πάλι, μετὸν τρόπο αὐτό, Μικρὴ νῆσος θὰ προβάλλῃ· Κι' ἀπ' τὴ νῆσο τὴ μικρὴ, μετὸν ἴδιον τρόπο [πάλι] Σ' ἄλλο μέρος θὰ πετάξῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνού

587. Τονόγριφος.

Ἄν τὸν τόνον μιάς θαλάσσης ἀναβάσῃς, Κάμνεις δένδρον ποῦ το λές... ἀεὶθαλές.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου

588. Δημῶδες Αἰνίγμα.

Ἐξὼ εἶνε γυαλιστερό Ἀπὸ μέσα μαλλιάρ, Κι' ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ μαλλί, Βρίσκω μιὰ μπουκιά καλή.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Θεοφανίδος τῶν Μουσῶν.

589. Ρόμβος.

1. Στὴν ἀρχὴ τὸ πρῶτον ἔχω,
2. Μία πρόθεσις κοινὴ,
3. Ἀπ' τὸ κάθε τι ἀπέχω,
4. Θεός, λῦρα με ὕμνεϊ.
5. Πλήθος ἀγενεὲς δηλώνει,
6. Φῶς λαμπρὸν χύνω ἐπὶ γῆ,
7. Καὶ ὁ ρόμβος κατορθώνει

Μ' ἐμὲ τέλειος νὰ ὀγγῇ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Αἰγῆς

590. Γεωγραφικὰ τετράγωνα.

★ ★ ★ ★ ★ Νάντικατασταθού οἱ ἀστερί-
★ ★ ★ ★ ★ σκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥ-
★ ★ ★ ★ ★ στε ναναγινώσκονται: Εἰς τὸ
★ ★ ★ ★ ★ πρῶτον τετράγωνον: ἄνω, νῆ-
★ ★ ★ ★ ★ σος· κάτω, ὅρος· δεξιὰ, νῆσος·
★ ★ ★ ★ ★ ἀριστερὰ, κράτος. Εἰς τὸ δεύ-
★ ★ ★ ★ ★ τερον τετράγωνον: ἄνω, νῆ-
★ ★ ★ ★ ★ σος· κάτω, ποταμός· δεξιὰ, νῆσος· ἀριστερὰ,
πόλις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Παμίσου

591. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 = Ἐντομον.
2 3 3 2 = Ὀνομα γυναικός.
3 2 6 7 = Ἰερὸν.
4 2 5 6 7 = Ἀρετὴ.
5 2 1 6 7 = Εὐτελεὲς ἄνευ ἀξίας.
6 5 4 5 6 7 = Ὥρα πρωινή.
7 6 7 = Ἀντωνυμία.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτός.

592. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι συλλαβῶν, σχηματίσει πέντε ὀνόματα ἀρχαίων φιλοσόφων.
γο. λων. δη. κρι. ζη. πλα. πρω. μο. ρας. τος. τα. τω. χι. των.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Δημ. Ν. Νικολαΐδου

593. Φωνηεντόλιπον.

μτ. π. δν. θρντ.

κλ. λσμνντ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιανάρχου Θεμιστοκλείους

594. Γρίφος.

Σοφ (ὅπως—Ἐς)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἱστορικοῦ Παλαμηδίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 42.

498. Συναγρίς (Σινᾶ-γ-ρίς.)—499. Αἱ λέξεις εἶνε: Εἰκὼν, παῖς, Γάτος, εἶδω. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ν: Νέων, Ναῖς, Λένος, Ἐννός. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Λ: Λέων, Ἄλις, Λιός, Λύων.—**500. Ποίησις—Οἷσις.**—**501. Καρίς—Ἀρίς.**

502. Φ Μ Α 503. Π Α Ι Ο Σ

Ι Η Λ Ι Μ Ε Ρ Α

Μ Η Λ Ο Σ Α Γ Ε Τ Η

Ο Ο Ι Ε Ρ Μ Η Σ

Σ Ν Α Α Ι Θ Ρ Α

504. ΑΡΤΑΦΕΡΝΗΣ (Ρέα, Τάρας, Φαρέτρα,

Ἐννέα, Νῆσσα, Ἡρα, Στεφάνη. — **505. Πότε**

ἔγινεν ἡ πρώτη σταυροφορία; — **506. Ὁ ἀντιγρά**

φωρ ξένος Ἀσκήσις εἶνε ἄξιος ψυχρολουσίας. —

507. Οἱ κώνωπες περὶ τὸ φῶς πέτονται.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

Ὁ κ. Ἀθαν. Οἰκονομίδης, ὁ γνωστός τεχνίτης εἰς ὅλα τὰ καλὰ σπέντα, μετέφερε τὸ ἐπὶ τῆς Πλατείας Συντάγματος Κουρεῖον του εἰς τὴν δδὸν Ὀμήρου, ἀριθ. 1.

ΙΑΤΡΟΣ

ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ—ΩΤΟΛΟΓΟΣ

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

τίως chef - de clinique τοῦ ἐν Π α ρ ι σ ί ο ι ς καθηγητοῦ K a u n e l

Εἰδικὸς διὰ τὰς νόσους τῶν Ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, τοῦ Λάρυγγος, τοῦ Λαιμοῦ, τῆς Ρινός καὶ τῶν ὠτῶν.

Ἵραι ἐπισκέψεων: 10—12 καὶ 3—4.

Ὁδὸς Πατησίων, 11 Β—Ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ

ΜΟΥΡΟΥΝΕΛΑΙΟΝ

Ἀγγλικόν, ἄσμον, ποιότητος ἀρίστης, καθὼς καὶ εἰς φιάλας τοῦ ἐν Λονδίνῳ καταστήματος Curling et Cie

Ἐκομίσθη τελευταίως εἰς τὸ

Φαρμακεῖον Κ. Ὀλυμπίου.

ἈΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Ἐρμού, 60.

Ὁ ἰατρός

Λ. Ι. ΧΑΡΑΜΗΣ Ὑψηλῆς Πανεπιστημίου

Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, 148

Εἰδικὸς Κύστεως, Νεφρῶν,

Λίθων τῆς Κύστεως, κτλ.

Ἐνουρίσεις νυκτεριναὶ τῶν παίδων θεραπεύονται.

ΛΑΜΠΕΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ ΑΕΡΙΟΦΩΤΟΣ

εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν, ὡς καὶ ΦΑΝΟΙ ΕΙΣΟΔΩΝ

Ἐκομίσθησαν εἰς τὰ Καταστήματα

« ΛΟΥΒΡ » (Ὁδὸς Αἰόλου 123—125, ἐν Ἀθῆναις)

ΜΕΛΑΝΟΓΟΝΟΝ

Βαφὴν τριχῶν ἀλάνθαστος, ἐπαναφέρουσα τὸ φυσικὸν χρῶμα χωρὶς πῶς νὰ βάφῃ τὸ δέρμα, αὐξάνουσα ἄμα καὶ διατηροῦσα τὰς τρίχας. Κατ' ἀπομίμησιν τῆς παγκοσμίου φήμης Βαφῆς τῆς Κας Allen.

Τιμὴ ἐκάστης φιάλης δραχ. 4.

Φαρμακεῖον Κ. Ὀλυμπίου.

ἈΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Ἐρμού, 60.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Μηχανικὸν ἐργοστάσιον

φακέλλων καὶ καταδεδίχων

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Βιβλιοδοτεῖον

Γραμμογραφεῖον

Τυπογραφεῖον

ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ — ὁδὸς Αἰόλου ἀρ. 180—182.